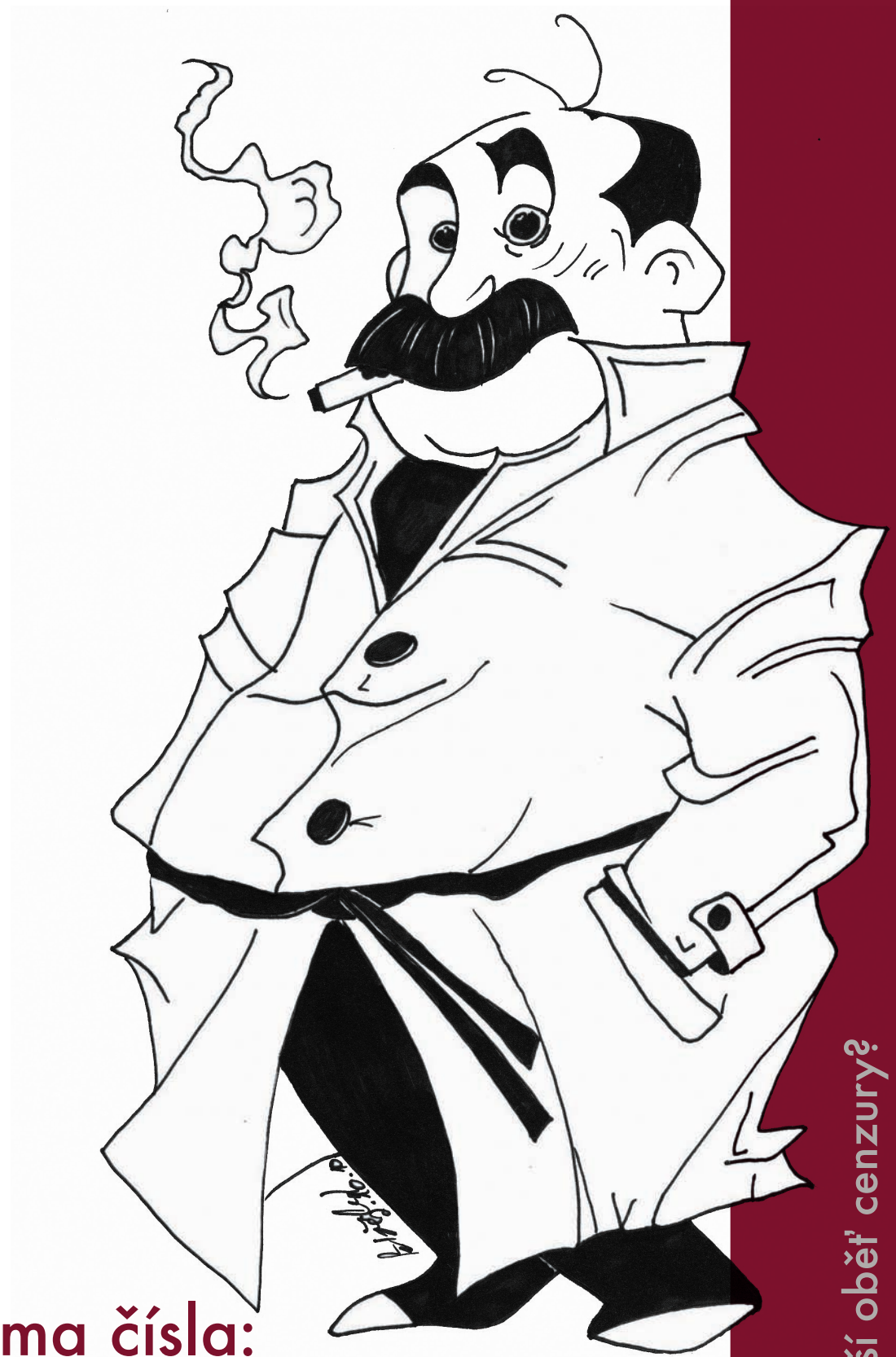
DAily Mirror

Téma čísla:
Ztratil se nám šéfredaktor!

Další oběť cenzury?

Podivuhodné zmizení

Nehledá DAily Mirror právě vás?

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
14. října 2010, ročník 2, číslo 6

Obsah:

Podivuhodné zmizení 4
Matob
Chůvičky 5
Jakub.s, Falianne
Nové skutečné světy a jejich vypravěči 6
Tindo
Nehledá DAily Mirror právě vás? 7
Tindo
Prázdninové žně 8
Matob
Trym: Lidé potřebují nepřátele 10
Bizarro
Bard – dobrý sluha, ale špatný pán 12
Drizzt
Kouzelná medovina 12
Petwald
Bitva o Mrkev 13
Astralien
Víkend v bahně 14
Wingy

Další oběť cenzury?

Igni

U klávesnice Peri stál,
z plna hrdla nadával:
„Bodejť by jsi aspoň málo,
ty potvoro, šlapalo!“

Poledne v tom okamžení,
cenzor stojí ve dveřích,
hubu plnou špatnejch řečí,
huláká a láteří.

Ke stolu se plíží tiše
cenzor hrozný jako stín.
Peri hrůzou sotva píše,
chopíc článek na svůj klín.

„Mlč, hle, takhle budeš psát!
Makej – tu máš recenzi!“
Tak teď Peri bágl vzal
na Mirror se…

Nejnovější číslo Mirroru se bohužel opozdilo a to z mnoha důvodů, tím nejzávažnější je záhadné zmizení Velkého Guru Periho. Jelikož Perilan zastával dvě velmi důležité funkce – šéfredaktora a mnohočetného pisálka – Mirror byl tvrdě zasažen. Neměj však, čtenáři, obavy, články jsme doplnili a všechny připravili pro tvé zvídavé oči.

Redakční tým:

Perilan

Angeluss

Moire

Matob

Bizarro

Enefa

Ilustrace na obálce: Lotheir z Torgu
Autoři textů: Astralien, Bizarro, Drizzt, Falianne, Jakub.s, Matob, Petwald, Tindo, Wingy
Korektury a editace: Teranell **Sazba a grafická úprava:** Enefa
Ročník druhý, číslo 6.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 14. 11. 2010.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Hledáme posily!

DAily Mirror hledá nové síly. Redaktory, ilustrátory, korektory… Pokud se chcete jakkoli podílet na tvorbě Mirroru, pište na havrana Enefě. Prosím, připište, co přesně byste chtěli dělat.
Těšíme se na vaše havrany ;-)

Podivuhodné zmizení

Policista se dlouze napil a pokračoval: „Tak naposledy...“

„Fajn, stejně už mě to tu přestává bavit!“ skočil jsem mu do řeči, než mi po bůhvíkolikáté začne pokládat stejně blbé otázky. Zamračil se, ale zdálo se, že v otázkách nehodlá přestat.
„Kdy jste ho viděl naposledy?!“ zahřímal ledovým hlasem.
Trochu jsem se lekl, jelikož jsem to nečekal, ale navenek vyrovnaně jsem mu odpověděl.
„Jak jsem už říkal, občas spolu chodíme ve čtvrtek hrát fotbal, jednou nepřijdu já, jednou nepřijde on. Podrobnou docházku si nevedu,“ přidal jsem policistovi ještě informační bonus zdarma.
Chlapík na druhé straně stolu zrudl a vypadal, že každou chvíli exploduje. Divoce zašermoval rukama a zařval na mě: „Vypadněte, výslech je u konce! U KONCE!!!“
Prudce vstal od stolu a na jeho kalhotách přibylo několik čerstvých skvrn od kávy. Policista byl zřejmě dost impulzivní, neboť jeho kalhoty byly zdobeny mnoha dalšími fleky – v duchu jsem doufal, že jen od kávy. To už mě ale začal nevybíravě postrkovat směrem k východu z policejní stanice.
„Nashle,“ stihl jsem ještě v duchu slušného chování zamručet, ale odpovědí mi bylo jen rozčilené mumlání a zavření dveří.
Cestou domů jsem přemítal o celým tom podivným případu. Ono se moc často nestane, aby se vám ztratil šéfredaktor, to zas ne. O to hůř, že byl náš jediný. Pokud je mi známo, tak o výkupné zatím nikdo nežádal. V černé kronice také žádná zmínka, takže extrémní možnosti také můžeme vyloučit. Jen ze zvyku jsem vytočil jeho číslo – jak bylo v posledních dnech zvykem, po chvíli vyzvánění jsem se dovolal do hlasové schránky. Vzkazy nemělo cenu nechávat, za poslední týden ani jedna z mých telefonních motliteb nebyla vyslyšena, bez odezvy zůstaly i výhružky, hysterické výlevy a sexuální nabídka učiněná v náhlém pohnutí mysli. Coural jsem se směrem ke svému bydlišti a nakukoval do hospod a restaurací, jestli náhodou… Však víte, zoufalá situace vyžaduje zoufalé řešení. Ale ani to mi nepomohlo přijít záhadě na kloub.

Domů jsem dorazil v blbé náladě. Hodil jsem bundu do botníku, boty na věšák a vrhnul jsem se na novinky na internetu. Můj zrak padl na palcové titulky: PRVNÍ PROKAZATELNÝ PŘÍPAD ÚNOSU! UFO NAD PRAHOU! MLADÝ MUŽ UNESEN!
Mávl jsem nad touto bulvární senzací rukou, pak mi ale padl zrak na povědomou fotku.
„Václav R. – Unesený mladík,“ hlásal titulek.
Oči jsem měl náhle jako tenisové míčky a čelist spadla někam k sousedům, minimálně k těm o dvě patra níž. To snad není možný! Tak my ho tady hledáme, honíme kvůli korekturám a článkům a on… Přitiskl jsem si dlaně na spánky a snažil se přemýšlet. Bez něj tenhle měsíc prostě Mirror dohromady nedáme, to vypadá tak na měsíční sekeru. Ale čert to sper, snad se nám vrátí živej a zdravej, snad se nám vrátí. A snad nám čtenáři prominou, bez šéfredaktora to je zatraceně těžký!

Chůvičky

V posledních týdnech se na některých neveřejných fórech odehrálo několik pro Chůvičky cenných debat. Když se teď na jednom z nich objevila nabídka napsat o Chůvičkách článek do Daily Mirroru, bez váhání jsem se příležitosti sdělit uživatelům DA něco o naší společnosti chopil. Posléze se ke mně připojila Falianne se svými zajímavými postřehy ze světa Chůviček.

Kdo jsou to vlastně Chůvičky? – Jakub.s

Chůvičky: Skupina uživatelů, kteří se snaží pomáhat všem, jež o pomoc požádají, zvláště pak nováčkům. Říkáme si tak na počest moudré Chůvičky, paní Sovy Rádkyně, které s tímto nelehkým, někdy dokonce i nepochopeným a nedoceněným úkolem pomáháme, jak se mimo jiné můžete dočíst v Lexikonu duší v Nápovědě.Já osobně jsem náš primární cíl chápal vcelku jednoznačně – od svých začátků jsme se snažili pod záštitou administrátorů pomáhat nováčkům, k nováčkovským questům brzy přibyl můj „Výcvikový tábor Žlutá věž“. Fenomén „výcvikových táborů“ se mezi námi rozšířil, a tak postupně vznikla Zelená a Modrá věž, před nedávnem i Žlutá věž II.Rozhodně bych považoval za dobré vyvést mnoho uživatelů DA z omylu. Naším cílem není plodit roboty píšící geniální příspěvky bez chyb; základní myšlenkou tohoto projektu bylo a stále je, abychom se pokusili udělat z podprůměrných duší hráče průměrné, ty lepší podporujeme např. tím, že jim pomůžeme najít kvalitní neoficiální, popř. oficiální quest.

Jak jsem se stala Chůvičkou? aneb příběh jedné z nás – Falianne

Tady na DAčku si nemůže být člověk jistý vůbec ničím. Jednou se po něm chce, aby byl aktivní, aby někde pomohl, a když se konečně dobrovolně přihlásí, je nakonec málem přehlédnut. A proč to říkám? Asi tak nějak to bylo, když celý chůvičkovský projekt začínal. Na některých fórech se začali hlásit někteří uživatelé, včetně mě, že by rádi pomohli nováčkům. A pak? Dlouhou dobu nic…

Až mi jednoho večera přišla v krčmě zajímavá zpráva: “Hoj Fali, tos byla i ty, kdo kdysi psal, že by chtěl pomáhat nováčkům, viď? Tak já se jdu zeptat, jestli máš stále zájem.” O několik hodin později mi, stále ještě netušící o tom, že už nějaké Chůvičky existují, bylo zpřístupněno příslušné fórum, krátce na to pak další dvě.

A jak je to teď? Nemůžu tvrdit, že bych byla zrovna přehnaně aktivní. Pomáhám v jednom výcvikovém táboře, snažím se oslovovat nováčky v Krčmách a pomáhat jim. Své paní Chůvičce snad ostudu nedělám. Jediné, co mě netěší, je velmi malá odezva ze strany nových uživatelů. Jen doufám, že se nás nebojí. :)

A co já na to? – Jakub.s

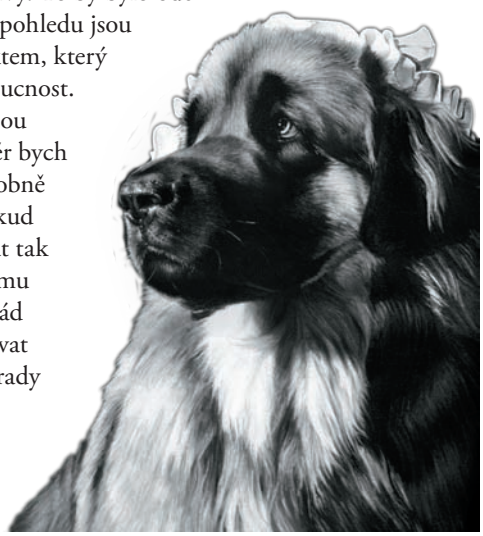
U mě to bylo poněkud složitější. Vlastně ani nevím, jak to přesně proběhlo, ale kdesi na fóru jsem o tento projekt projevil zájem, po nějakém čase mě v krčmě U Dona Simona oslovil Nakor, a pak už to jelo jako po másle.Jediné, v čem bych s Falianne nesouhlasil, je ona údajně malá odezva. Nováčků je pořád dost a jejich zájem o „výcvikové tábory“ stále neutichá, alespoň z mého pohledu; právě proto jsem taky zakládal další Žlutou věž, totiž abych nemusel nováčky odmítat.

Něco k našim cílům – Jakub.s

Tento článek rozhodně není žádným oficiálním, Chůvičkami schváleným textem, přesto bych vám rád nastínil některé naše cíle a vize. Rozhodně bychom rádi rozšířili nabídku nováčkovských questů, popř. neoficiálních i oficiálních questů vhodných pro nováčky. Pomalu se nám to daří, za což děkujeme těm z vás, kteří nám ochotně nabízí místa v questech a kteří se nebrání tomu, ujmout se nějakého nováčka. V poslední době se také po DA rozšiřuje šeptanda o pomoci neoficiálním PJům, do které už se ale vesměs aktivně zapojujeme, pokud jsme o ni požádáni. Rozhodně bych ale chtěl zdůraznit, že NEJDE o žádnou naši oficiální aktivitu – jen zkrátka radíme některým PJům, kteří nás požádají o pomoc s vedením jejich, questů.

Apelujeme na vás – Jakub.s

Tímto bych vás chtěl vyzvat k tomu, abyste se snažili chovat k nováčkům a některým méně zkušeným hráčům vstřícněji; každý by je měl spíše než nadávkou či výsměchem počastovat radou, to je DA, které je snem té Chůvičky ve mně. Zároveň bych vás chtěl požádat o následující: Pokud máte v questu místo a byli byste ochotni přijmout nováčka, kontaktujte prosím Chůvičku, popř. Astralien, Wingy, Nakora, Dawona či mě.Každá pomocná ruka je bezpochyby cenná. Pokud byste se o nás chtěli dozvědět víc, můžete využít opeřence, rádi vám na vaše dotazy zodpovíme.Můžete si nás povšimnout také na fóru „Tam za branami“, kam občas Chůvička umisťuje inzerát s některými informacemi; dále pak můžete navštívit její quest „Nástěnka chůviček“, kde najdete základní informace o Chůvičkách, našich výcvikových táborech a questech, jejichž PJové se nebrání přijímání nováčků. Předem děkuji za jakékoliv odezvy. To by bylo ode mě vše. Z mého pohledu jsou Chůvičky projektem, který má smysl a budoucnost. Naše vyhlídky jsou nadějné. Na závěr bych rád řekl, že já osobně si myslím, že dokud budeme fungovat tak dobře, jako je tomu teď, budeme pořád připraveni předávat nováčkům naše rady a naše činnost nás jen tak nepřestane bavit a naplňovat.

Nové skutečné světy a jejich vypravěči

V tomto roce zatím přibývají noví oficiální PJové výrazně pomaleji než v tom minulém. Následkem toho je i méně nových oficiálních questů, do kterých by se mohli hráči hlásit. V tuto chvíli je také více neaktivních oficiálních PJů než těch aktivních. Pocítili jste osobně tuto situaci, nebo to pro vás není důležité?

Falianne:

„Ze své strany mohu říci, že tuto situaci rozhodně nepociťuji. Snad kvůli tomu, že jsem tu loni jako téměř nováček o nějaký oficiál ani nezavadila. Bylo to pro mě něco, čeho se účastní jen ti lepší hráči. A takové mínění jsem o sobě neměla a ani doteď nemám :) Osobně si ale myslím, že i když oficiálních PJs nepřibývá, pro každého, kdo má chuť si kvalitně zahrát, se vždy něco najde. Pravdou ale je, že někdy je k tomu potřeba troška trpělivosti :)“

Mofik:

„Já osobně to nevidím jako mínus. Není tajemstvím, že nejsem zastáncem masové manufaktury nových PJů, o což se pokoušeli admini a cvičitelé v nedávných časech. Následkem toho byl příliv nových PJů, často méně kvalitních. A pak se stala ještě jedna věc, starší PJové začali preferovat jiné věci, když viděli, že je mnoho nových následovníků, a zrušili pár svých questů. Tím celkově jeskyní ubylo, dále také z toho důvodu, že se některé modré kostičky prostě neosvědčily a neprošly druhým sítem. Někteří zastávají názor: Raději rychlý výcvik, a pak hurá na modrou a ukáže se, jak to dopadne, jen ať je hodně oficiálních questů. Já bych to spíše nechal tak, jak to je teď, pomalé a důsledné zjištění, jak na tom PJ je, případné dopilování maličkostí (!) a až pak poslat dál, nebo vykopnout. Také se mi zdá, že se někteří cvičitelé příliš mažou s těmi, kdo na PJování očividně nemají. Snaží se je dlouze učit, ale to by neměli. Mají jen cvičit ty, u kterých je vidět nadání.“

Astralien:

„Není to pro mě moc důležité. Sice si ráda zahraju v v ofíku, kde pro svoji postavu vyhrávám expy, ale to je jen taková třešinka… Když je dobrý neoficiál, hraju v něm stejně ráda jako v questu oficiálním.“

Lege:

„Tak v první řadě bych se rád přiznal, že jsem aktivním ofi. PJ :-) V druhé řadě – ne, nepociťuji, neboť jsem už dlouhodobě ve třech ofi. questech, které svým pomalým tempem plynou dál. Mám sice dva válečníky na 3. úrovni, které bych v nějakém tom ofi. questíku rád viděl, ale jelikož už tři taková dobrodružství mám, tak na to nespěchám :-)“

Jen několik čísel

Zajímalo vás, jestli v oficiálních questech převládají hráči s mnoha questy, nebo se tam spíše najdou ti, kteří hrají jen v jednom z těchto skutečných příběhu? Možná vám odpoví následující statistika.

122 hráčů hraje v oficiálních questech.

1 hráč má 8 oficiálních questů,
2 hráči mají 7 oficiálních questů,
1 hráč má 5 oficiálních questů,
15 hráčů má 3 oficiální questy,
27 hráčů má 2 oficiální qesty,
76 hráčů má 1 oficiální quest.

Celkově je v oficiálních questech 202 různých postav.

Tato čísla pocházejí z 10. 9. 2010.

Nehledá DAily Mirror právě vás?

Jak by podle vás měl vypadat ideální DAily Mirror? Kdybyste byli šéfredaktorem, co byste změnili a na co byste se nejvíce zaměřili? A netoužíte vlastně ve skrytu duše po tom, stát se skutečně novým šéfredaktorem DAily Mirror, nebo aspoň přispěvatelem tohoto časopisu?

Kale:

„Současný Mirror relativně odpovídá mým představám. Graficky je zpracovaný docela pěkně, obsah je pestrý. Možná bych ocenila i kratičký souhrn toho, co se za ten měsíc na DA událo – aneb programátorské změny a novinky. Občas si jich člověk jinak nevšimne. Víc bych se zaměřila na dění na DA, i když je mi jasné, že někdy není úplně o čem psát. Takhle tam jsou hlavně recenze na knihy a srazy, já si pročítám spíše rozhovory, povídky a informace o herních systémech, postavách, apod., tedy věci, které na DA a ve hře všeobecně využiju. Po redaktorství ani po přispěvatelství nijak moc netoužím. Ne snad, že by za to mohlo DA, ale byla jsem dlouhou dobu přispěvatelem školního deníku a i dnes po mne jeho správkyně často požaduje články, takže mám k této činnosti značný odpor. Snad jindy:)“

Petwald:

„S dovolením maličko přehodím pořadí otázek. Za prvé – po šéfredaktorské židli rozhodně netoužím. O vlastní redaktorské práci vím jen málo, nicméně dost na to, abych měl slušnou představu o tom, nakolik je náročná i nevděčná. Neměl bych jednoduše dost času náležitě se jí věnovat. Jako občasný spolupracovník se ovšem rád zapojím. Klidně bych si vzal na bedra historické a knižní okénko. Mohl bych pomoci i Moire s mytologií, která patří také k mým láskám. Ideální časopis není reálný a tudíž ho nelze číst (*úsměv*). Ale teď vážně. Myslím, že současný trend rozhovorů, recenzí a informování o aktualitách a zajímavostech je dobrý. Osobně bych uvítal větší provázanost s DA hráčskou komunitou prostřednictvím nových pravidelných rubrik. Například se svolením autora uveřejňovat nějaké zajímavé kratší dílko z knihovny, delší třeba i na pokračování. Díky systému palců lze snadno zavést měsíční hitparádu nejoblíbenějších vtipů. Máme tu i schopné výtvarníky, co takhle zkusit komiksovou stránku?“

Jakub.s:

„DAily Mirror je podle mě fajn v takové podobě, v jaké je. Možná bych jen doplnil pár věcí. V aktualitách ze světa DarkAge bych se rozepsal více než jen v úvodním sloupku. Možná bych měl nápady na několik rubrik či pravidelných okének, své fantazie tu rozepisovat nebudu, to by bylo na dlouho. Šéfredaktorem Daily Mirroru bych nemohl být. Za prvé - hned se nabízí odůvodnění, že bych na to zkrátka neměl. A za druhé – se svými současnými aktivitami na DA bych to už asi nestíhal tak, jak by si tento post zasluhoval. Stát se přispěvatelem by bylo určitě super, ale bál bych se toho, že by se ze mě korektoři zbláznili. Nyní se mi tento sen ale zčásti splnil – spolu s Falianne připravujeme za pomoci Wingy článek o chůvičkách, těšte se na něj :)“
(pozn. redakce – můžete si jej přečíst na str. 5)

Prázdninové žně

aneb sklizeň okurek

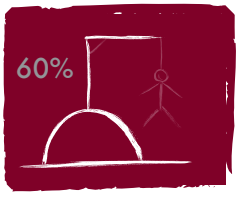
Dříve, než vám naservíruju recenze, dovolím si k nim krátký úvodníček. Většina zarytých knihomolů jistě ví, že prázdniny jsou pro dobré tituly totální okurkovou sezonou. Proto jsem se pokusil vybrat to nejlepší z prázdninové produkce stylem „mezi slepými jednooký králem" a sáhl jsem po dvou převážně nevážných knihách. Naštěstí se již v edičních plánech nakladatelství objevují další pecky s brzkým datem vydání!

Martin D. Antonín – Daemonica I.: Pekelný nářez – Hovězí v žaludku

Pan Antonín je tak trochu fenoménem české literatury – dělá totiž knihy po svém a nabízí netradiční pohledy na tradiční témata. Poté, co si vzal na paškál trpaslíky (Křivé ostří), gnómy a elfy (Zelená), se tentokrát zaměřil na konfrontaci Pekla a Nebe a přimíchal tam samozřejmě i trochu našeho světa. Ale popořadě.
Až se jednou budete ukrutně nudit, určitě nezkoušejte vyvolávat démony – a zvláště ne sukuby (to je takový ten ženský démon luzného vzhledu, jehož oděv je tvořen zhruba dvěma kapesníky). Arnošt Hovězí by vám o tom mohl říct své, protože se s jednou sukubou seznámil velice intimně – ale na co zase myslíte, ještě MNOHEM intimněji – jeho duše skončila v jejím žaludku. A aby toho nebylo málo, ukáže se, že démonka byla pekelným informátorem nebeské tajné služby a že jejímu vědomí i tělu se snaží vládnout naprosto neschopný Mamlas (ano, s velkým M), anděl Kariel. Autor nás navíc ve své knize seznamuje se zázemím Nebe, ve kterém po vzoru země vyrostlo několik politických stran, rozbujela se byrokracie a další pozemské nešvary, aby nás vzápětí vzal na exkurzi Peklem. Pokud ovšem čekáte kotel, oheň a lávu, nechte si zajít chuť – dnešní Peklo jsou především paneláky, nekonečná večeře u tchýně nebo pracovní týden o sedmi pondělích. A právě v tomhle Pekle má anděl Kariel v těle lepé démonky (za vydatné pomoci Arnošta) sbírat mezi démony různých stupňů informace o plánovaném útoku na Nebe. První díl plánované trilogie je nabit originálními nápady a ukazuje, že autorovi není doslova a do písmene nic svaté. Bohužel, s přibývajícími stránkami kniha trochu ztrácí tempo a mění styl – z humoriády se postupně stává akční řežba, jako by přece jen autorovi při psaní docházel dech (a především nápady). Velice dobře si autor poradil i s vnitřními dialogy (místy jsou v rámci jedné bytosti až tři vnitřní hlasy), které navíc patří k tomu nejhumornějšímu, co kniha nabízí – stačí však jen chvíli polevit v koncentraci a můžete v těchto dialozích bohužel velmi snadno ztratit nit. Způsob jejich čtení je popsán v předmluvě, která je v tomto případě ale spíše omluvou čtenářům. Důležitým prvkem knihy jsou i intriky v rámci boje o moc a postavení v pekelné družině – Daemonica tedy není jen bezduchým akčním čtením, ale vyžaduje poměrně velkou dávku pozornosti.
A ještě dvě třešničky: ačkoliv je většina prvního dílu věnována Peklu, tvoří závěr knihy programy nebeských politických stran a další materiály spjaté s Nebem, které ukazují, že s těmi nápady přece jen Antonín nebude tak na štíru, jak se závěr knihy tvářil. Navíc v knize občasně naleznete strany, na nichž jsou některé psané scény zpracovány i komiksově, což nihu značně oživuje a přidává jí další bod za originalitu.

Beru jako svoji povinnost upozornit, že Daemonica není kniha pro každého, že pro některé čtenáře může být vtipkování na téma Nebe a Pekla zcela nepřípustné. Pokud se ovšem hodláte pobavit bez předsudků, kniha vám má co nabídnout.

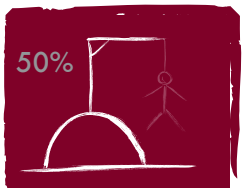

František Kotleta – Bratrstvo krve I.: Hustej nářez

V tomto případě je třeba předeslat, že zajímavější než kniha samotná je spíše její příběh. František Kotleta totiž patří k jedněm z nejlepších aprílových žertíků, který se dostal na pulty knihkupectví. Franta je prostý řeznický chlapec z Bruntálu, který si po propuštění kriminálu vysnil, že natrhne žaket všem českým scifistům a posadí na zadky kritiku s otevřenou pusou (pokud se chcete dozvědět víc, zkuste si Frantu Kotletu vygooglit, stojí to za to) – naneštěstí se objevil právě 1. dubna. Roky pomalu běžely, rozhovorů přibylo, ale to bylo tak všechno – a najednou bum a knížka byla na světě!
Pod tíhou silných řečí o tom, jak Kotleta uzemní svojí knihou Kulhánka a pošle do zapomnění Kopřivu, jsem se rozhodl vyjevit vám pravdu. Námět samotný není úplně špatný – upíři se sice poslední dobou stávají poměrně standardní výbavou většiny knih, ovšem to, že vedou válku proti mimozemšťanům už tak standardní není. Většina knížky je slušná akční jízda, přičemž prvních pár stránek, které vyšly jako ukázka, přetéká zvýšenou brutalitou, na které pak autor vcelku ubere. Po většinu knihy se však zběsile utíká, ještě zběsileji střílí, a když to nejde zastřelit, půjde to rozervat nebo zničit granátem. No, a když vás přece jenom dostanou, jste sakra upír – loknete si krve, zařvete z plných plic a už zase kosíte vše mimozemské kolem sebe! Jo, ještě bych zapomněl – je v tom i sex, ale romantiky asi jako máku v tvarohové buchtě. Pokud čekáte něco myšlenkově hodnotného, zůstaňte naprosto v klidu, děj poměrně přímočaře spěje k vyhlazení všech emzáků z povrchu zemského.

Bodíky do plusu Hustej nářez sbírá za svůj humor – není to nic, co by vám roztrhlo bránici, ale spíš takový plíživý druh humoru, který vás přinutí pozvednout koutky. Každopádně, co by byla taková akční jízda bez správných hlášek, ne? Další silnou zbraní Hustýho nářezu je, že tahle kniha od začátku do konce hlásá, že se jedná o béčko, plně si to uvědomuje a dává to čtenáři na odiv – nesnaží se stavět do role něčeho víc a naopak si občas sama do sebe sebeironicky rýpne.

Bohužel – jsou tu i bodíky do mínusu: děj je osekaný na dřeň a je neskutečně přímočarý, ale budiž, co by člověk čekal u řezníka. Kniha samotná je také poměrně korektorsky odfláknutá, takže v ní najdete celkem výrazné chyby typu písmenka místo čísel. No a na konec – kniha není žádné mistrovské dílo, Kopřivu ani Kulhánka Kotleta stoprocentně překonat nedokázal, i když v některých pasážích jim dýchl jedovatou slinou na paty, naproti tomu Moudrého předjel rychlostí Pendolina. Pokud tedy chcete skutečně akční jízdu, u které vypnete mozek, nebudete zklamáni, pro zbytek čtenářů tato knížka asi zůstane pasé.

Trym: Lidé potřebují nepřátele

Mnozí uživatelé Dark Age ho nemají v oblibě kvůli jeho odlišným postojům vůči serveru. Jaký názor na to má on sám a co všechno na sebe tento student religionistiky prozradí se dozvíte právě zde.

Zdravím tě, Tryme. Na úvod se čtenářům malinko představ, ať přesně vědí, koho jsme pro rozhovor ulovili tentokrát.
Zdravím. Před-stavit? Tak já se před vás stavím, čtenáři: je mi dvacet čtyři, jsem nadšený student religionistiky na FF UK (jsem jeden z těch šťastných, pro které je škola koníček): jak z mého zaměření plyne, zajímám se o náboženství a filosofii v jejím původním významu, čili o všechno, nad čím stojí za to přemýšlet. Snažím se vydatně číst, poslouchat hudbu a sledovat filmy, to jsou moje tři nejoblíbenější dráždidla. Rád se potloukám Prahou, což je město, které mě nepřestává v dobrém i ve zlém fascinovat, a mám tu (místy pochybnou) čest zde už dva roky bydlet.

Uvedl bys konkrétněji, co tě v dobrém i ve zlém na našem hlavním městě fascinuje?
A ta Praha: v dobrém mě fascinuje krásou, což je sice vágní tvrzení, ale krása města se špatně převádí do jazyka, běžte se v noci podívat na nasvícené chrliče na Katedrále a uvidíte sami. Nad negativy bychom se mohli rozčilovat dlouho, ale příklad za všechny: děsí mě všemožné výstavby, na nichž se tu pracuje nebo kterými se hrozí. Palladium, Blanka, blob… to nejsou šťastné projekty.

Už víš, kam zamíříš po škole? Osobně si třeba nedovedu moc představit, jaké má student religionistiky uplatnění.
Na uplatnění se mě ptá leckdo, já si ale myslím, že otázka je položená principiálně nesprávně: spíš by bylo lépe se ptát, co mi religionistika dává. Přepočítávat vzdělání na budoucí výdělek mi přijde poněkud materialistické, takhle já neuvažuji. Nedělám si dlouhodobé plány, věřím však, že vládnu mnoha talenty, díky nimž si na živobytí vydělám.

Co ti tedy religionistika dává? A když už jsi to nakousnul, jakými talenty podle svého názoru vládneš?
Religionistika mi dává vhled do jedné z antropologických konstant, což je náboženství (nebo šířeji: lidské povědomí o uspořádání a smyslu světa). Vždycky jsem toužil rozumět smyslu všeho tady (nebo aspoň mít příležitost poznat různé názory na toto téma a nějak se vůči nim vymezit) a díky tomuto oboru se toho dozvídám spoustu.
Nezlobte se, gentleman se svými talenty neholedbá. Ale čistě pro legraci to teď celé otočím: za jednu z jistot svého budoucího profitu považuji *talent* Čechů neumět anglicky.

Vraťme se ještě k tvým koníčkům. Co přesně máš nejraději z četby, hudby a filmů?
Čtu hlavně věci, které se týkají mých studií: na FF toho člověk musí přečíst spoustu, a když si šikovně vybírá, dostane se k nesmírně zajímavým materiálům – naposledy mě třeba zaujala Apoteóza vykořeněnosti od ruského existencialisty Šestova. Když už výjimečně uhnu k beletrii, pak sahám po svých oblíbencích z mládí, jmenujme třeba Bukowského nebo van Gulika, to jsou autoři, kteří mě určitě hodně ovlivnili a žádné z jejich děl mě nikdy nezklamalo.
V hudbě jsem všestranný eklektik. Pravděpodobně by se hodilo uvést nějaké názvy, takže povím, že za minulý týden jsem nejvíc poslouchal Current 93, Meshuggah a Cypress Hill, což o mém vkusu v důsledku nevypovídá vůbec nic. Co se týče pohyblivých obrázků, preferuji drama všeho zrna. Jestli chcete tip na něco, co je aktuálně v kinech, běžte na Agoru, to je dobrý film.

Přesuňme se teď trošku někam jinam. Co tě sem na DA přivedlo?
Náhoda, jak už to tak chodí. Měl jsem nějaké potíže s ovladači na PC, což jsem řešil změnou OS na pro mě tehdy neznámý Linux – a jelikož se mi zprvu nechtělo vrtat v emulátorech, abych si mohl dopřát nějaké to příležitostné hraní her, rozhodl jsem se hledat zábavu jinde. Vzpomněl jsem si, že prý existují servery, kde se dají hrát textová RPG online, zadal jsem něco v tom duchu do vyhledávače a jako první klikl na Darkage.

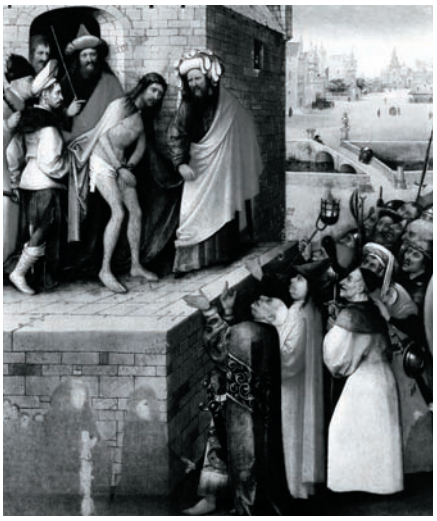
Proč tě zaujalo zrovna textové RPG? Hraješ snad ještě na jiných serverech podobného typu?
Textové RPG mě zaujalo proto, že jsme zhruba tou dobou ve skupině opustili hraní Dračáku na úkor deskových a karetních her, tak jsem hledal nějaké

nové RP vyžití – což s odstupem hodnotím jako správný krok, protože mi psaní vyhovuje víc než hra na živo. Důvody pro to jsou banální, ale stejně by na ně směřovala další otázka: je dobré, že se na internetu můžou sejít špičkoví hráči z různých koutů republiky, všelijaké formy šeptání a obesílání jednotlivých participantů umožňují mnohem dramatičtější hru a soupeření postav a v textu se leckdo více odváže, odpadá pocit trapnosti, který v živém hraní nastává poměrně hojně a hru devalvuje. Kromě DA zkouším štěstí také na Aragornu, polehoučku.

Zatím jsi úřadujícím vítězem Velké hry. Jaký jsi měl pocit, když jsi ji vyhrál?
Neměl jsem žádný pocit, mně jsou tyhle legrácky celkem jedno. Není tajemstvím, že celý systém expů, her na život a kostiček mi přijde spíše úsměvný.

Některým čtenářům je asi známo, že jsi tuhle problematiku částečně probíral v Duelu s Hrunem (*uveřejněn v listopadovém čísle loňského roku, pozn. red.*). Mohl bys nám přesto ve zkratce sdělit, co konkrétně ti přijde úsměvné, případně jak bys to změnil ty, kdybys mohl?
Samotný ten „duel" mi přijde úsměvný, jelikož Hrun vůbec nepolemizoval s mými východisky, ale stanovil si východiska zcela jiná, pro jeho argumentaci výhodná. I tak dobře, ten článek (původně to vůbec žádný „duel" být neměl) byl takový můj poslední výstřel ve snaze vstupovat s DA systémem do dialogu a nedej bože se pokoušet něco měnit. Tato snaha se ukázala jako marná, DA systém je prostě nějak nastavený a měnit se nebude, zaujal jsem tedy vůči němu stanovisko, které mi připadá nejmoudřejší, totiž indiferenci: beru DA, jak je mi dáváno.
Proto vám nesdělím, co bych zde měnil a proč, pokud to někoho vážně zajímá, ať zalistuje starými Mirrory nebo si prohlédne příslušná fóra. Nevidím důvod, proč bych měl na těchto stránkách opakovat něco, co už bylo nesčetněkrát řečeno a zamítnuto, případně zameteno pod stůl.

Dobrá, páčit to z tebe nebudu. Údajně tu kdysi existovala (možná stále je) určitá skupina lidí, kteří tě, ať už kvůli tvým názorům či něčemu jinému, moc nemuseli a dávali to veřejně na fórech a krčmách najevo. Co si o tom sám myslíš?
Lidé potřebují nepřátele, to je také určitá „antropologická konstanta". Pokud jedinec vybočuje ze stáda, někomu to může připadat jako sympatická revolta, pro jiného je to nepřípustný excentrismus, který zpochybňuje posvátné hodnoty. Já rád zpochybňuji všelicos, proto se stává, že někomu tu a tam zbourám soukromý oltářík, zvláště pokud se jedná o stavbu chatrnou. Na DA už antagonismus vůči mé osobě zapadal prachem, protože jsem nad místní komunitou zlomil hůl a „veřejně" se neprojevuji; přijde mi nicméně vtipné, že titíž, co vystupovali proti mně, teď obdobně halasně vystupují proti jiným – oni zkrátka potřebují proti někomu vystupovat.
Z DA to bohužel dělá trochu totalitní prostředí, ale to mě už nepálí.

Hieronymus Bosch – Ecce Homo

Teď trochu z jiného soudku. Doneslo se mi, že jsi prý hodně dobrý PJ. Prozradil bys, co je dle tvého názoru klíčem k dobrému příběhu?
Děkuji za kompliment. Universální klíč k dobrému příběhu neexistuje, každému vyhovuje jiná tematika, jiný způsob vedení hry, jiná pravidla. PJ by měl napřed konzultovat svoje představy s představami hráčů, protože se až příliš často stává, že po pár příspěvcích někdo zjistí, že mu styl hry nesedne – mně se to například stává poměrně běžně, a to i u respektovaných PJs.
Když už se podaří sehnat stylově spřízněné hráče, je nutné, aby byla hra aktivní a aby se pořád dělo něco nového, nesmí dojít na nudu či stereotyp.
To k dobrému příběhu stačí - vypadá to jako jednoduchý recept, ale v praxi je to nesmírně složité: příběhy, kterých jsem se zde účastnil a skutečně si je užíval, bych spočítal na prstech jedné ruky, a to jsem za ty dva roky tu už něco nahrál. Questy obecně trpí tím, že se všichni tzv. „snaží", ale skutek utek'.

A pověděl bys veřejně, u kterých PJů sis hru doopravdy užil?
Rád. Nejlepší tři hry, co jsem tu hrál, byly Tajemství cesmíny od Keshicka, Osud člověka od Aldiany a 015. Černé srdce Atreyu od Teranell. Příběh byl (v případě 015. stále je) pokaždé mimořádně napínavý, komplikovaný a skvěle napsaný, hrál jsem postavy, do nichž jsem se vžil a které jsem si zamiloval, bavil jsem se.

Prozradíš, o čem je tvůj stávající příběh, který vedeš?
Jelikož stále hrajeme – a jsme teprve na začátku, nemohu vykládat karty na stůl, abych své svěřence nepřipravil o překvapení. Povím jen ve zkratce, že se ve Vínu rozehrávají osudy lidí zavátých do velkoměsta, které je zvenčí ohrožováno válkou a zevnitř kriminalitou a despotickým zřízením. Mám rád „existenciální" hry, takže na programu není žádné zachraňování světa, pobíjení draků či vedení vítězných vojů, ale spíše prosté přežití, seberealizace a pátrání po tajemstvích a nitkách intrik. Pozval jsem si elitní hráče, takže věřím, že se nám společně podaří vytvořit kvalitní příběh.

Přeji, ať to vyjde. Neuvažoval jsi někdy i přes svůj postoj k systému expů o tom, že bys zkusil být ofic. PJem?
Ne.

Ok, to by tedy bylo vše. Děkuji za příjemný rozhovor a přeji hodně zdaru do budoucna.

Bard – dobrý sluha, ale špatný pán.

Barda si většina z nás představí jako příjemného společníka s loutnou v ruce. Co se na něj podívat trochu z jiného úhlu?

Hudba doprovází lidi už od té doby, co slezli ze stromů. Tleskat rukama, povykovat nějaké ty zvuky, anebo třeba jen napodobovat zpěv ptáků dovedl v jeskyni kolem ohně každý pravěký showman.

Přesunul bych se ale od krále Klacka kousek dál a zároveň trochu pozměnil prostředí. Dostaňme se do doby, kdy každý obyčejný člověk touží po hrdinské slávě, moci a bohatství. To chce silnou vůli, hory svalů nebo bystrou mysl, a nebudeme si nic nalhávat, i pořádný kus štěstí. Když tohle všechno máte a zabijete třeba draka nebo dva, můžete si být jisti, že o vás nejeden človíček složí chvályplnou báseň či píseň, kterou bude těšit další obyčejné lidi, jež náhle také dostanou žízeň po oné slávě, moci a bohatství. A třeba se z některého z nich hrdina opravdu stane.
Tímto se dostáváme k bardům. Tento potulný bohém je vlastně něco jako dnešní bulvár. Přináší zprávy a informace z dalekých krajů (ačkoli už nejsou třeba úplně tak horké). Bard dokáže hrdinu vyzdvihnout, ale také ho úplně potopit. Je to mistr v manipulaci s lidmi, na které umí skvěle zapůsobit, a ti mu potom zobají z ruky. To pak můžete zabít draky klidně tři, ale pokud budete na kordy s bardem, věřte, že bez řádného důkazu vám to v nejbližší krčmě, kam se výše zmíněný na chvíli stavil, zkrátka neuvěří. Nyní se vrátím se o pár řádků výš, již k nakousnutému tématu; bard představuje světu hrdinství jako takové. Jeho písně o slavných činech jsou motivací pro mladá písklata, ze kterých se potom stávají další hrdinové.

Jak ale barda získat na svou stranu? Pokud jste krásná žena s velkými vnadami, víc nepotřebujete. Pokud jste však muž, budete potřebovat nějaké ty zlaté. Když zaplatíte dostatečně velkou sumu, nemusíte zabíjet draka žádného a budou o vás znát lidé za devatero horami ty nejlepší historky, jaké kdy slyšeli. K čemu ale potom je taková sláva? Navíc je tu velké riziko, že celá lež vyjde na povrch a ten, kdo to odnese nejvíc, budete zase vy.

Náhodně jsem prozkoumal 15 neoficiálních a 5 oficiálních questů na DA a narazil pouze na 6 bardů – dobrodruhů vyskytujících se v družině. Nepřipadá vám to málo? Bard rozhodně nepomůže v přímém boji, ale svůj úkol v družině také má. Stará se spíše o morálku hrdinů a jeho posláním je povzbuzovat své společníky a naopak „shazovat“ protivníky. Nečekejte od něj žádné zázraky – spíš než zbraní přispěje svým hbitým jazýčkem, popřípadě prsty tančícími po strunách loutny. Mít barda na své straně před, během i po bitvě je rozhodně velká výhoda.

Kouzelná medovina

aneb alkohol je tu s námi odedávna

Mythologie – Petwald

Když Ásové a Vanové uzavřeli mezi sebou mír, plivli všichni do nádoby, čímž stvořili moudrého obra Kvasira. Později byl obr zabit dvěma skřítky, kteří smíchali jeho krev s medem a získali tak kouzelnou medovinu inspirace, jíž naplnili tři ohromné nádoby. Obr Suttong, jehož rodiče byli rovněž zabiti skřítky, toužil po pomstě a ukryl medovinu uvnitř hory. Odin se rozhodl, že ji pro bohy opět nalezne. Nejdříve vyprovokoval k hádce devět mužů pracujících pro Suttongova bratra Baugiho, a ti se mezi sebou pozabíjeli. Poté nastoupil na jejich místo a za odměnu nežádal nic jiného než lok medoviny. Suttong jeho žádost odmítl, ale Baugi pomohl Odinovi vniknout do hory v hadí podobě. Odin pak spal po tři noci s obrovou dcerou a přemluvil ji, aby mu dala třikrát napít medoviny. Spolykal obsah všech tří nádob, odletěl zpátky do Asgardu v podobě orla a vyplivl medovinu do nádob, které mezitím bohové vyrobili. Tak se medovina inspirace dostala do vlastnictví bohů.

(Ze starých bájí Vikingů)

Bitva o Mrkev

Byl jednou jeden domek se zahrádkou u lesa. V domku bydlel Zahradník, který sázel křupavou mrkvičku. Měl i protivného uštěkaného Psa a Králíky. V lese však žili Zajíci, kteří také chtěli Zahradníkovu mrkvičku. Začali ji krást. To se znelíbilo Králíkům, jež potajmu kradli karotku svému chovateli. Nad domkem často kroužily Vrány, které ničily úrodu jen z čisté škodolibosti. Sysel opodál stavěl své tunely, podkopával záhonek s mrkví, stranou se potácel věčně opilý a ztracený Jezevec. Přiblížila se zima, každý chtěl mít co nejvíce mrkvičky. Proto se strhla ukrutná bitva. Chlupy létaly, mnohé uši byly natrženy.
Byla to bitva o mrkev!

Proboha, co je to za nesmysl? To se asi zhrozí každý klasický dřevárník, když projíždí kalendář. Já v to aspoň doufám, protože přesně tak má akce působit. Už nás nebavily náměty stylu „elfové proti skřetům“, „lidi proti nemrtvým“, „skřeti proti lidem“… Prostě to věčné „dobro“ a „zlo“, ta „vážnost“. A jak udělat něco, co se vymyká, když neporušíme zaběhnuté tradice? Jak je porušit lépe, než vymyslet něco něco střeleného? Napadlo to mne a Rowena jednou na procházce. Nejsem si jistá, jak jsme k tomu dospěli, ale Rowen se mi pak přiznal, že se nechal inspirovat bitvou, na které byl před lety. Šlo v ní o vzpouru slepic. A tak jsme se pustili do příprav… Mrkev – jaká byla, je a bude? Kořenová zelenina nasládlé chuti a červené barvy… Bitva o Mrkev – malá bitvička s přátelskou atmosférou, prostorem pro RP. Takto bych krátce shrnula odpověď na otázku: „Co je to Mrkev?“ Ale teď trochu obšírněji. Začali jsme v roce 2006 s prvním ročníkem. V roce 2007 sice byla díra, ale nebylo to tím, že bychom usnuli v práci. Pouze kvůli malé účasti byla bitva nahrazena LARPíkem. Od roku 2008 probíhá Mrkev bez pauzy, vždy v říjnu či listopadu. Zatím jsme se drželi do patnácti lidí na stranu. Jak to bude letos, to zatím netuším. Z mých zkušeností se nejvíc lidí přihlašuje tak týden předem. Jak už naznačil úvod, dvě skupiny ušáků – Králíci a Zajíci – spolu bojují o svoji nejoblíbenější potravu – o mrkev. Už od počátku nepoužíváme nějakou náhražku, ale reálnou mrkev. O to je i větší sranda, hráče to baví a neberou si sebou svačinu :) Na ploše se pohybují i jiná zvířátka, se kterými se dá mluvit, popřípadě od nich něco získat. Mrkev je prostě menší akcí, čímsi mezi bitvou a bitevní družinovkou, akcí pro zábavu, ovšem i pro nové zájemce o dřevárny. Už kvůli povaze stran kostým příliš nehrotíme. Maskáče, trička s potiskem a podobné hrůzy nemají na Mrkvi úspěch, na druhou stranu však stačí jen trochu projít šatník a ucházející kostým je na světě. Snad jediné, co bych chtěla v budoucnu na Mrkvi změnit, je zhruba zdvojnásobení počtu účastníků a schopnost zorganizovat ji o čtrnáct dní dříve. To první neovlivníme, to druhé maří začátek semestru…
Co dodat na konec? Máš rád mrkev? Vraždil bys pro ni? Můžeš!

Omlouváme se všem zájemcům o tento LARP, ale Bitva o mrkev proběhla dříve, než se nám podařilo časopis dokončit. Takže pokud jsme vás nalákali a chtěli jste na tento neobvyklý LARP, bohužel budete moci až za rok

Víkend v bahně

aneb jak to vypadá, když se fantazák definitivně zblázní

Ti, kteří čtou fórum Třesk Mirelonu, si možná všimli, že v posledním zářijovém víkendu proběhla akce zvaná Erinor.

Jedná se o dřevárnu typu svět, což v překladu znamená, že se na jednom místě sjede tak padesátka až stovka bláznů, postaví si stanové městečko, vytáhne dřevěné meče a pak si hraje… Nu… třeba na spořádané občany jednoho nejmenovaného středověkého městečka. A nejinak tomu bylo i letos. Dovolte mi tedy, abych vás pozvala na krátkou návštěvu svých vzpomínek na předchozích pár dní.

Erinor je akce, na kterou se vždy těšíme již dlouho předem. Taky aby ne – možnost být několik dní někdo úplně jiný se hned tak nenaskytne. A tak jsme i letos již měsíc předem začali pomalu propadat nadšení a následně panice při pohledu na počasí… Ano, hlásili deště a zimu. Naše vzpomínky na loňský rok, kdy se přes den člověk opaloval v krásném zářijovém slunci, ale v noci mrzl i v nejteplejším spacáku, tuto předpověď ještě řádně doplnily.
A tak jsme se v pátek v poledne, kdy panovala modrá obloha a teploty téměř letní, sešli na nádraží zabaleni v prošívkách a kožešinách a s batohy narvanými k prasknutí dekami, teplými plášti a deštníky.
Naštěstí ani organizátoři nezaháleli a zajistili několik stanů – jak stylových gotických, tak již méně stylových – ale zato větších – vojenských.
Páteční program – přivítat se se všemi, provést poslední úpravy na své postavě, postavit stany, nanosit dřevo na oheň, navečeřet se (Pozor, tenhle bod nepodceňovat! Pro některé to mohlo být poslední teplé jídlo tohoto víkendu)… No prostě práce do půlnoci. A pak spát, za romantického svitu úplňku, prozařujícího říční mlhu.
Tím také idylka skončila. Ráno nás probudil déšť, ale organizátorské odpálení několika světlic a půlhodinka troubení na roh nás ze stanů nakonec vyhnalo. Navléknout se do kostýmu bylo dílem okamžiku, stejně jako zhltnout něco ke snídani, a pak už hurá na úvodní scénku a přečíst nástěnku: „Současné počasí v herním světě – jasno, dlouhodobě panující sucha snižují hladinu řeky." „A nezaprší a nezaprší," konstatoval kdosi, čímž nejen vytvořil motto dne, ale i složil smíchy hned několik hráčů v okolí. Tuto větu jsme totiž všichni vděčně opakovali ještě mnohokrát během dne, kdy se z kostýmů postupně stávaly mokré cáry čehosi, co se divně lepilo na tělo a omezovalo pohyb

hráčů, a z herního náměstíčka stále hlubší a hlubší louže bahna.
Snad během deseti minut mě pohltil kolotoč budování cechu řemeslníků, běhání na bohoslužby boha moudrosti a zkoumání tajemných míst v lese. Kolem čtvrté odpolední jsem si uvědomila, že nejen, že jsem neobědvala, ale vlastně od rána ani nic nepila. A že mi to nevadí.
Co mi vadilo víc, to byl fakt, že jsem mluvila snad už s půlkou herního města, ale pamatovala si role sotva deseti lidí.
Také jsem si uvědomila, že mi zbývá málo herního času, a tudíž se jídlo odsouvá na později. Když organizátoři v osm večer odpískali konec hry, bylo to zoufale brzo.
Naštěstí se mě ujala má dřevárnická skupina, dotáhla mě k ohni, vrazila mi do ruky ešus s těstovinami a vydala pokyn jíst… A velitele je nutno poslechnout, že? Zvlášť, když vydává rozumné příkazy, má na povel celou gardu a člověk je ozbrojen jen dýkou… Eee… co jsem říkala? Aha, večeře… Jo, jistě že budu jíst…
Přesto se večer protáhl zase do jedenácti, než jsem konečně opustila svou roli a padla do spacáku.
Druhý den byl pro mě v dost jiném duchu – to už jsem totiž věděla, že po mně jde inkvizice. která se zdržuje většinou ve městě, což znamenalo já musím být v lese… Jo, rozbahněný svah klouže. A zabahněný lem šatů řeže do nohou… Ale na druhou stranu – když se hrabete do kopce dostatečně usilovně, tak to pronásledovatel vzdá. Zvlášť, když je v gotyčkách, které jak známo mají koženou podrážku a tudíž nemají vzorek (no, ne že by moje deset let staré botičky na tom byly o tolik lépe… ale o něco jo). Trošku mě vyděsil pouze okamžik, kdy jsme v podstatě viseli deset metrů nad přehradou a kamarád mi jen tak mezi řečí oznámil, že má závratě a neumí moc plavat. Skutečnost, že je v kroužkovce, mi

na dobré náladě moc nepřidala. Herně by jej sice moje postava dokázala vytáhnout, ale ve skutečnosti? Atribut síly na nejnižším možném stupni myslím docela vyhovoval i popisu hráče…
No, naštěstí nebyl důvod to zkoušet. Nakonec jsem stejně neutekla. Zbývala snad hodina hry, když mě inkvizice konečně doopravdy chytila. Bylo krásné vidět, kolik lidí protestovalo proti mému zatčení. Bylo krásné vidět nevěřícné pohledy spoluhráčů i profesionálně hraný údiv těch, kteří znali pravdu… Bylo krásné vědět, kolik lidí bylo ochotno se za mě postavit i proti tak mocné instituci, jako je inkvizice. Krásné a nebezpečné… Blázni, snažte se raději sami neprozradit. Potřebuji, aby můj odkaz přežil…
Nakonec bylo krásné i sledovat organizátora, jak zvesela připravuje hranici. Ano, organizátor byl chemik a oheň musel jasně plát i po dvou dnech deště… A taky že plál. Elektron, moučkový cukr, trochu dusičnanů…
Chycená čarodějnice byla připoutána ke kůlu, načež pohlédla na směs u svých nohou, na organizátora… Vzala popravčí kůl a i s ním couvla o nějaký ten metr dozadu. I to bylo dost blízko na to, abych jasně cítila žár ohně. Tak krásný a teplý po celé dni v dešti… Škoda, že tak rychle dohořel. A s ním i čarodějčino tělo…

Mohlo by se zdát, že tady příběh končí. Ano, herní doba opravdu téměř skončila. Jenže bohové jsou mocní, a kdo ví, co se jim uráčí udělat příště? Takže jsem dohrávala dál ještě asi dvě hodiny po své smrti. Nakonec jsem skončila v jednom z vojenských stanů, kde hořel oheň, a kde se sešla většina zbylých hráčů. Bylo tam příšerně zakouřeno, ale hlavně teplo a současně šlo o jediné místo, kde bylo možno uvést boty do takového stavu, abych byla ochotná vzít si je druhý den opět nohy. Taky jsem na tom pracovala do pozdních nočních hodin…
Kolem se postupně vystřídalo několik kytaristů, písně historizující, countryové, dřevárnické, opilecké, irské… Až ty opilecké postupně začali nabývat vrchu. Pánové vzali úkol dopít sud s pivem jako osobní výzvu, písně vystřídaly vtipy… A pak už se člověk smál prostě jenom tomu, jak se někteří snaží vzpomenout na správné znění notoricky známého vtipu o králíčkovi a medvědovi. Taktně jsem se vyhnula nabídce slanečků a přežila dokonce zelený pudink. Když jsem ve tři ráno zjistila, že centrální stanová tyč je stabilní opěrka opravdu jen pokud se o ni opírá někdo i z druhé strany, zvedla jsem se a zapadla do spacáku. Melodie písně „What shall we do with the drunken sailor“ mě doprovázela ještě dlouho ve snech a kupodivu mě přivítala i ve chvíli, kdy jsem někdy po osmé hodině ranní zjistila, že zírám do stropní stanové plachty a přemýšlím, zda mi můj močový měchýř ještě dovolí zůstat ve spacáku.
Nedovolil. Někteří ale měli větší štěstí a tak jsem pomalu vystřídala „noční směnu“ u ohně a čekala, až se zbytek skupiny kolem poledne probere též. Tou dobou už se někteří pomalu loučili a vyráželi na vlak. Ten náš nám nakonec ujel, takže jsme si dali odpolední procházku do Chrástu pěšky. Aspoň, že nepršelo. Batoh byl ale stále těžký jako… No, jako batoh plný mokrých dek, stanů a spacáků…
Když jsem se v osm večer dopotácela domů – utahaná a nasáklá kouřem jak zákon káže – začali mě všichni litovat, jaké jsme měli hrozné počasí a jací jsme hrdinové, že jsme v něm přežili celý víkend venku. A já stále ještě marně hledám způsob, jak jim sdělit, že k hrdinům přece déšť a bahno patří a pro to, aby se člověk na víkend mohl někým takovým stát, to vše rád podstoupí.

